



Київ 661-МСП

Бульвар ієси Радянськ 20

Одесскому Торгову

Индекс предприятия связи

290 008

и адрес отправителя

Київ

Лисенко 7/3

Вознесенск Т.Т.

252601

Полните индекс предприятия связи места назначения

Спогада за 1933р.

Возненко Т.У.
прон. вул. Мисенко
7/3

м. Львів

В газеті „Сільські вісті“ статті 33-ї сторінки
запрошують очевидців написати „що пережили
тоді“.

Я народилась в 1924р. т.ч. в селі Соболівці
Піщанського р-ну Вінницької області всієї
кошар. Дітей було 4 і брати. В 1930р.
нашу сім'ю розкуркулили. Забрали все в колгосп.
Забрали шовтінку, двішки, первед, кузню, сего-
ду, все продукти і все худобу, і ще налож-
или великий податок. Батько нас покинув, де
був ми не знали тільки маму визивали кон-
ної ноги щоб вилати навоз. Не було абсолютно
нічого, ми вже голодували. Огорода не посадили
не було насіння і ніхто не міг допомогти.
1931р. був уже страшний. Маму засадили
вдур тютюном, оточили попілом товчли баци,
куркурузу бовтушку.
1932р. це стало гірше. Мужина податки
визивали щодня в сім'яду. Ми думали плакати
щоб маму не забрали то Віра була сама найменша
Мамі було 8р. сестрі Наді 4, брату тільки 5 а Вірі 2.
Зкуцали добило до того, що маму вже не
знали і не сестра маму що з нею. Її назвали
судом шедца. А було от як. Коли приїшли когосп
її забирати вона вдівалась і плакала і плакала
з ними а коли привели в сім'яду і сказав
давай податок - вона скинула плаття і
сказала „бери“ Вони всі поїмлі опущили
голови. Перед ними стояла гола дівка.
З того часу податка не наложували, тільки

приходивши ще декілько раз і поклонами погвізду
погвбачи стіни, повисити з соржків де що було
і довго це після всього робили наскоки на них.
Постійно ми були голодні, раді були бовтущу. Нас в
1933р. садили в стражний. Вечір, ми вислалися до крамни
і ми де що відшукати, трудно було знайти ні кота ні
собаку, ні жаді. Нуделим голод, просити не було в кого
тому що ^{сестри} кругом такі як ми. Кругом шукати. Росте
бурили киме сени до огорожу і нема насіння посадити.
Голод перелетів в нас. Люди звірили. Страшна неадекват
панувала всюди. Ніхто нікого не бачив, не шукав, перу-
вався не люди а тіні. Наша мама дуже була здуха
здуха, з була вся стуха. Мотика забрала в лікарню.
Нас в взяли в комендант. Яспі, а Вера була в комісії.
Де була мама, де була з, де хто був невідомо. Ніхто
нікого не шукав. Я знав що приходить, буря і осіт
много, шир, піткну моті акації, моті акації, кбру
з моті акації. Була стуха, але це погвбачи ходина.
відшукати брата Мотика в бовтущу і сіла, ту в бовтущу
набрати і падає щоб вилетіти з бовтущу в бовтущу. З бовтущу
кусочок кбру. Так і просиділа де і ніг, тече з бовтущу
і мікав довший час як умирав. Умер чоловік, його забрала
а мені той кусочок не дали, і дуже намагалися додати
треба іти а ми нема. Не пошито, через якийсь час
і подивився в комісію. Вери не було в нас. Коли помер
на не знаю. Батька привезли, був дуже худий і
хворий (говорили кровавий понос). Лежав, піднятися не міг.
З стуха, це трохи ходина а потім і ходити не міг.
Потім якось з вилетіла з хати до воріт і сіла.
просити в прокопих коть що набудь коть знала, що
ніхто нікого не дасть. По пошті вилетіла їхати на дріз
на дрізрок це була негду і лежала коло воріт.
Сосіди Сидоренко вилетіла на дрізрок і коже мені
Гавенко на тобі кусочок кбру і відповіла Миті.
Як ви можете дати мені кусочок кбру то ідіть до
мене бо з до вас не дойді. Надіхали люди і вона
мені не дала. Наша хата була при доми а їх трохи
вище. Той день і і сьогодні зсирало дау і сирало
тепер. Сталося неймовірно погвбачи. Зібралися люди
коло наших воріт, і чужі і сосіди і дріз.
вчилася за маму, а люди говорять забрати її
і сісти угаєковий вивів Сидоренку (рамії), злат
і забрав і померли за нею цю в відрок. Люди
стають тільки здохати. Зішла свого сина Костю.

Мама стала мене сварити що я сиділа в каті
бо і тобі буде таке як Кості.

А Кості — коли було 14 років — в колегі був
і здоровий. Їздив по селі, по вулицях і підбирав
трупи вмерлих людей і тілоки напевно
когось Червоної хлібороб? Пошукують так
що вночі три дні ходи-дружи валились
по вулицях і тоді бригаді з колегі
пришлось до Сидоренко, за Костю а його
і мене відповіла Я його з'їла і показав
горілки з яєсом які стояли на підвікон-
ні. В хаті була ніч і німа всі
обгоріла горілки тирмими і дотнами.

Із Сидоренко забрали поєзди в селі-
раду а мене комісії робили провірку
по всьому двору. Огород тянувся до дачи
а в дачі були великі інші вербові топи
що ще раніше була гірка, а тоді воно
і було росли отже верби і над усім
рідом вербових пнів було напевно до 10 метрів
і коли подивились до тих пнів то було
багато дитячих ризок, кошок і голубок.
Все забрали а людей туди не допустили.
Коли ми вже ввечері сиділи в каті, то мама
мені сказала що ти (до мене) маєш шаст
що тебе вона не з'їла коли встала до
себе куточком хліба.

... Це тепер, сьогодні звелася мені вість
все сповістатися і писати, а я і раніше
тоді розказувала про своє дитинство, і
про колоски які ходили на поле надолу з мамою
збирати в маленьку торбинку, бо дні відби-
рали та цей бичок різко. На полі їздив
вершок на коні і де забавлять людей по
не тільки гонив з поля а і був. То ми
на світанку одні діти вартували, а інші
збирали, і вже не несли додому колоски
а ховали в сісі, викинали і так

меленно зерна для папуко не сел додому
на кушину, а каша з пирогів була тільки
на свідомо

Город не садити не було маси
а сіяти так. В нашому селі є сак-
завод, возили цукровий буряк, так ми
збирали ка вулиці ті буряки що падали зв-
і так запали на зиму. Були дуже
смагні туцці цукрові буряки з маком.
Тан все використовувати.

Мне хоту додати свій адрес.

бувши Вінницька обл.
Мечизький р-н

с. Собоївка
вуч. Ліса (до війни не було)

Червоная Тамара Іван.

батько Червоной Тами Олексій
помер в 1969р.

матуся Червоная Тетяна Іван.
померла 1979р.

Я живу в м. Львові з 1945р. Сьогодні
двоє дітей, син і дочка, члени
по зовнішності. Возченко Т. Т.
щасливі!

Мне мало особисте прохання, дуже
прошу, якщо Вам відомо, фамілія
Савченко Георгій Макарович
1921р. народження, був маска, який
все що знаєте на мою адресу.
м. Львів вуч. Лисенко 7/3 Возченко Т. Т.
290008

з повагою до Вас
Неф